

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 423/05
26.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Мићуновића, председника већа, Миодрага Вићентијевића, Зорана Савића, Љубомира Вучковића и Бате Цветковића, чланова већа, саветника Врховног суда, Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Смедереву и браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Смедереву, К. број 57/04 од 03. децембра 2004. године, у седници већа одржаној, дана 26. маја 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Окружног јавног тужиоца у Смедереву и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Смедереву, К. 57/04 од 03. децембра 2004. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятна жалба браниоца оптуженог АА, изјављена против пресуде Окружног суда у Смедереву К. 57/04 од 03. децембра 2004. године.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Смедереву, оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па пошто му је узета као утврђена казна затвора у трајању од једне године изречена пресудом Општинског суда у Смедереву К. 701/03 од 13. фебруара 2004. године, а која је постала правноснажна 31. марта 2004. године, којом је оглашен кривим и осуђен због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 14. маја 2004. до 07. јуна 2004. године; оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Смедереву, због повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда преиначи у смислу навода и предлога у жалби;

- бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног кривичног закона, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. У жалби је захтевано да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда. Међутим, како је жалба браниоца оптуженог неблагоприятна, то Врховни суд оптуженог и његовог браниоца није обавештавао о седници другостепеног суда.

Републички јавни тужилац у Београду, поднеском Ктж. број 555/05 од 13. априла 2005. године предложио је да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Смедереву, првостепена пресуда преиначи у смислу навода и предлога те жалбе, а да се жалба браниоца оптуженог, одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалби Окружног јавног тужиоца, и датог мишљења Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреду кривичног закона на штету оптуженог, на које другостепени суд, поводом жалбе, увек пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Неосновано се жалбом Окружног јавног тужиоца првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона и с`тим у вези наводи да је првостепени суд приликом одмеравања казне оптуженом, прекорачио овлашћења која има по закону (члан 369. став 1. тачка 5. ЗКП), будући да је сходно одредби члана 54. став 2. ОКЗ, био дужан да након оцене свих околности које се односе како на учињена кривична дела тако и на учиниоца, одлучи да ли ће опозвати условну осуду (изречена правноснажном пресудом Окружног суда у Смедереву К. 601/02 од 04. фебруара 2003. године, због кривичног дела ситно дело крађе из члана 173. став 1. КЗ РС а за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити ако оптужени у року од две године не учини ново кривично дело).

Изнети жалбени наводи су неосновани.

Према одредбама члана 54. став 1. ОКЗ, суд ће опозвати условну осуду ако осуђени у време проверавања учини једно или више кривичних дела за које је изречена казна затвора од две године или дужем трајању. А према ставу 2. истог члана ако осуђени у време проверавања учини једно или више кривичних дела за које је изречена казна затвора мања од две године или новчана казна, суд ће, пошто оцени све околности које се односе на учињена кривична дела и учиниоца, а посебно сродност учињених кривичних дела, њихов значај и побуде из којих су учињене, одлучиће да ли ће опозвати условну осуду.

Како из изнетог произилази да опозивање условне осуде у конкретном случају није било обавезно, а првостепени суд није нашао, да изречену условну осуду треба опозвати, то Врховни суд налази да нема повреде кривичног закона на коју се указује у жалби Окружног јавног тужиоца.

У вези наведене повреде кривичног закона, у жалби се такође наводи да је првостепени суд погрешно применио одредбе о одмеравању казне, односно, да отежавајућој околности није дао правилан значај, док је олакшавајуће околности преценио. Међутим, како наведена повреда закона стоји само ако суд, односно одлука о казни прекорачи овлашћења која има по закону, а наиме, ако изрекне врсту санкције која не постоји или већу или мању прописану за учињена кривична дела и уопште поступање суда при изрицању санкције без испуњења услова које закон формално тражи. Како наводи у жалби, да суд при одмеравању казне није у довољној мери ценио утврђене олакшавајуће околности не спада ни у један облик прекорачења овлашћења које суд има при доношењу одлуке о казни, то су жалбени наводи и у том делу неосновани.

Када је у питању жалба браниоца оптуженог, Врховни суд налази, да је иста неблаговремена.

Наиме, према члану 360. став 3. ЗКП, достава овереног преписа првостепене пресуде оптуженом и његовом браниоцу се врши сагласно члану 162. ЗКП, чијим је четвртим ставом, између осталог, одређено да се ако окривљени има браниоца, оптужница, оптужни предлог, приватна тужба и све одлуке од чијег достављања тече рок за жалбу или приговор, као и жалба противне странке, која се доставља ради одговора, доставиће се и браниоцу и окривљеном по одредбама члана 161. овог Законика. У том случају рок тече од дана достављања писмена окривљеном односно браниоцу.

Сходно члану 363. став 1. ЗКП, против пресуде донете у првом степену овлашћена лица могу изјавити жалбу у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Према стању у списима, бранилац оптуженог је оверени препис првостепене пресуде примио 18. јануара 2005. године, а оптужени 19. јануара 2005. године, па, сходно члану 183. став 2. ЗКП рок, за изјаву жалбе тече од 20. јануара 2005. године и истиче закључно са 03. фебруаром 2005. године. Увидом у спис предмета констатује се да је бранилац оптуженог жалбу на наведену пресуду предао преко поште препоручено дана 05. фебруара 2005. године, дакле, након законом предвиђеног рока.

С`обзиром на изнето, Врховни суд је, жалбу браниоца оптуженог, оценио као неблаговремену, те је, на основу члана 386. ЗКП, одлучио као под тачком II изреке пресуде.

Записничар, За председника већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Миодраг Вићентијевић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ